

*Pa podviži se, ker hodi
muca na odejo leč!
Zima zunaj je vihrava,
v sobi greje topla peč . . .*

*Priden bodi, z mano moli,
saj imaš srebrni groš!
V burji v noči, glej, pri oknu
se huduje divji mož!*

*Naj jezi se, naj ga zebe,
dan ga vjame: ham, ham, ham!
Priden ti, za groš srebrni
kupiš si igračič sam!»*

*Angelčki tako reko mu,
odleté izpred oči,
a ta lestva, zlata lestva
krasno v noči se iskrí!*

*Stopi detece na lestvo,
kaj mu groš srebrni nov? —
K zvezdicam po lestvi pleza
k luni pod nebeški krov!*

*Tam srebrno luno sname,
v beli vtakne jo rokav,
pa domov jo v izbo nese,
da ne bo ga več bavbav . . .*

Fran Žgur.

Kaj je življenje?

Priobčil *Ivan Podgornik.*

Lepo poletno noč se snide več živali, in sova izpregovori:

»Kdo mi ve povedati, kaj je življenje?»

Slavec se takoj oglasi, rekoč: »Življenje je pesem!«

Slavček poje, kakor vemo, največ izmed vseh ptičev.

Oglasi se krt in pravi: »Jaz rijem pod zemljo in lovim črve in to imenujem življenje.«

Metulj, ki je ves dan letal s cvetke na cvetko in srkal med iz njih, reče: »Življenje je srkanje sladke slasti.«

Oglasi se cvetica, rekoč: »Življenje je razvijanje.«

»Življenje je svoboda, moč in letanje pod oblaki!« zakliče orel s pečine.

Mimo pride bogatinov sin, vračajoč se z veselice: »Vsi skupaj ne veste nič! Veseliti se, uživati in neprenehoma misliti na veselje in slast, to je življenje.«

A mravlja pravi: »Življenje je delo brez prestanka!«

In bučela pripomni: »Življenje je satje, ki ga polni delo.«

Mimo pride modrijan in reče: »Najbolje sta odgovorili mravlja in bučela, zakaj življenje je res satje, ki ga pošteno in vztrajno delo polni z medom. Nikdar se ne smemo strašiti dela! Z delom razvijamo, jačimo in krepimo svoje moči, pa kadar smo močni, lahko čvrsto hodimo, jahamo, skačemo, dosegamo svoj smoter in kljubujemo nevarnostim. Tako koristimo cesarju in domovini!«